

Kniha Daniel – číslo šesťdesiatpäť

Prorocké odhalenie: Pochopenie sklamaní z 18. júla 2020 a rozvíjajúceho sa posolstva poľnočného volania v posledných dňoch

Jeff Pippenger

2024-01-29

Dňa 18. júla 2020 prišlo prvé sklamanie pre Božie reformné hnutie posledných dní. Označilo medzník v dejinách tretieho Beda, ktoré sú dejinami neskorého dažďa a zároveň aj dejinami zapečatovania sto štyridsiatich štyroch tisíc. Tieto dejiny boli predstavené každým reformným hnutím posvätných dejín, a osobitnejšie boli predstavené dejinami milleritského hnutia, znázornené podobenstvom o desiatich pannách a predstavujú prorocké dejiny, ktoré určil každý prorok.

18. júl 2020 predstavuje prvé sklamanie hnutia, a ako také označuje príchod času meškania v podobenstve o desiatich pannách a u Habakuka. V dejinách milleritov bolo to isté svedectvo, ktoré ich viedlo k ich mylnému ohláseniu, rozpoznané ako určujúce pravý dátum. Čas meškania v podobenstve o desiatich pannách bol potom pochopený ako prítomná pravda a tento čas meškania bol tým istým časom meškania v druhej kapitole Habakuka. Podobenstvo o desiatich pannách sa opakuje do posledného písmena a táto skutočnosť ukazuje, že iba tí, ktorí boli zapojení do sklamaní, sú kandidátmi na to, aby boli buď múdrymi, alebo bláznivými pannami.

Veľké telo laodicejského adventizmu bolo skúšané príchodom tretieho Beda 11. septembra 2001, a keď pominula nenaplnená predpoveď 18. júla 2020, laodicejský adventizmus bol ponechaný napospas, aby bezcieľne smeroval späť k Rímu, tak ako protestanti v milleritských dejinách.

Millerovci nielenže určili čas meškania ako naplnenie podobenstva o desiatich pannách, ale v Habakukovi videli aj to, že príkaz čakať na videnie, hoci meškalo, bol tým istým prorockým medzníkom. Habakuk potom potvrdzuje, že videnie, ktoré bolo nesprávne predložené a ktoré spôsobilo prvé sklamanie, bolo tým videním, ktoré bude na konci „hovoriť“.

Lebo videnie je ešte na určený čas, ale napokon prehovorí a nebude klamať; ak by sa aj oddialilo, čakaj naň, lebo určite príde, neomešká sa. Habakuk 2:3.

Posolstvo, ktoré vyvolalo prvé sklamanie, bolo tým istým posolstvom, ktoré malo byť rozpoznané ako naplnené v blízkej budúcnosti, no bolo to stále posolstvo založené na predchádzajúcich prorockých argumentoch, ktoré boli použité v prvom mylnom ohlásení.

V dejinách milleritského hnutia bol najprv skúšaný ľud bývalej zmluvy, potom bol skúšaný ľud novej zmluvy. Skúška sa pre protestantov začala, keď 11. augusta 1840 zostúpil prvý anjel zo Zjavenia desať a prvý anjel zo Zjavenia štrnásť (lebo sú tým istým anjelom). Ich skúška sa skončila prvým sklamaním a príchodom druhého anjela zo Zjavenia štrnásť.

V dejinách milleritského hnutia sa skúška pre milleritov začala príchodom druhého anjela pri prvom sklamaní a skončila príchodom Poľnočného volania, ktoré sestra Whiteová zobrazuje ako zástup anjelov, ktorí sa pripájajú k druhému anjelovi. Pod mocou Ducha Svätého boli milleriti, ktorí

rozpoznali a prijali posolstvo Polnočného volania, následne oddelení od mileritov, ktorí nerozpoznali posolstvo, ktoré padalo všade okolo nich. Dňa 22. októbra 1844 prišiel tretí anjel a videnie, ktoré sa bolo zdržalo, potom prehovorilo.

V dejinách zapečatovania stoštyridsaťštyritisíc boli najprv skúšaní ľudia bývalej zmluvy, potom ľudia novej zmluvy. Skúška sa pre laodicejský adventizmus začala, keď 11. septembra 2001 zostúpil prvý hlas anjela zo Zjavenia osemnásťtej kapitoly a tretí anjel zo Zjavenia štrnásťtej kapitoly (lebo sú tým istým anjelom). Ich skúška sa skončila sklamaním 18. júla 2020.

V hnutí tretieho anjela sa skúška pre stoštyridsaťštyri tisíc začala príchodom prvého sklamanie a uzavrie sa príchodom posolstva Polnočného volania. Pod mocou Ducha Svätého sú tí, ktorí teraz rozoznávajú a prijímajú posolstvo Polnočného volania, potom oddelení od bláznivých a bezbožných, ktorí nerozpoznali mnohostranné posolstvo, ktoré teraz padá všade okolo nich.

Pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone prehovorí druhý „hlas“ anjela zo zjavenia osemnásťtej kapitoly, čo je zároveň aj videnie, ktoré „meškalo“ hovoriť. Predstavuje tiež posolstvo tretieho anjela, ktoré „narastá“ do hlasného volania.

Polnočný výkrik je znázornený ako mnohí anjeli, ktorí sa pripájajú k predchádzajúcemu anjelovi. Posolstvo Polnočného výkriku má niekoľko prvkov, ktoré prispievajú k celému posolstvu, a anjeli sú symbolmi posolstiev. V milleritských dejinách bol za priekopníka, ktorý viedol pri prinášaní posolstva pravého Polnočného výkriku, označený Samuel S. Snow. V týchto dejinách je dobre zdokumentované, že Snowovo chápanie posolstva Polnočného výkriku sa rozvíjalo počas určitého časového obdobia.

Tieto dejiny sa opakujú do posledného písmena a posolstvo záverečného Polnočného volania sa verejne rozvíja od konca júla 2023. Nie je to iba posolstvo islamu, ale zahŕňa aj posolstvo zapečatenia sto štyridsiatich štyroch tisíc. Zahŕňa zjavenie, že oba rohy šelmy zo zeme prechádzajú „smrťou a vzkriesením“, pričom sú rovnobežné s obrazom šelmy, ktorý v tých istých dejinách napĺňa prorockú hádanku, že „ôsmi je zo siedmich“. Zahŕňa zjavenia spojené so „skrytými dejinami“ Siedmich hromov a napĺňa prorockú hádanku o „kameni“, ktorý bol zavrhnutý a stal sa „uhlavným kameňom nárožia“, keď sa ukazuje, že „sedem časov“ z Levitikus dvadsaťšesť je niťou, ktorá spleta všetky pravdy Millerových dejín s pravdami, ktoré boli odpečatené v čase konca roku 1989. Žalmista to vyjadruje takto:

Kameň, ktorý stavitelia zavrhli, stal sa hlavným kameňom uholným. Toto sa stalo od Hospodina; je to obdivuhodné v našich očiach. Toto je deň, ktorý učinil Hospodin; budeme sa radovať a plesat v ňom. Žalmy 118,22–24.

„Kameň“, ktorý bol prvým „klenotom“, aký William Miller objavil (a klenoty sú kamene), je „deň, ktorý učinil Hospodin“. V predchádzajúcich článkoch bolo ukázané, že štruktúra a slová prikázania o sobote sú totožné so štruktúrou posvätného cyklu siedmich, ako je predložený v dvadsiatej piatej kapitole Levitika. Odpočinok v siedmy deň bol predobrazom odpočinku zeme v siedmom roku, a keď sa tieto dve prikázania posudzujú týmto spôsobom, poskytujú svedectvo, že v biblickom prorocktví jeden deň predstavuje jeden rok.

Ukazujú tiež, že porozumenie, ktoré Miller hlásal o Božom rozhorčení „sedemkrát“ v Levitikus dvadsaťšesť, je znázornené ako „deň“, lebo Pán ustanovil posvätný cyklus siedmich rokov tak isto iste, ako stvoril nebesá i zem za šesť dní a siedmeho odpočinul.

Keď Ježiš uzavrel podobenstvo o vinici, položil farizejom otázku.

Keď teda príde pán vinice, čo urobí tým vinohradníkom? Povedali mu: Tých zlých biedne zahubí a vinicu prenajme iným vinohradníkom, ktorí mu budú odovzdávať úrodu vo svojich časoch. Ježiš im povedal: Či ste nikdy nečítali v Písmach: Kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, ten sa stal hlavným uholným kameňom; to sa stalo od Pána a je to obdivuhodné v našich očiach? Preto vám hovorím: Božie kráľovstvo vám bude odňaté a bude dané národu, ktorý bude prinášať jeho ovocie. A kto padne na tento kameň, rozbije sa; ale na koho on padne, toho rozdrví na prach. A keď veľkňazi a farizeji počuli jeho podobenstvá, spoznali, že hovorí o nich. Matúš 21:40–45.

Podobenstvo o vinici je podobenstvom o tom, ako je bývalý vyvolený ľud obídený a kráľovstvo je dané novému vyvolenému ľudu. „Kameň“, ktorý bol podľa Ježiša zavrhnutý, je tým „kameňom“, ktorý buď zachraňuje, alebo ničí, podľa toho, ako je prijatý. „Kameň“ musí byť biblickou pravdou v kontexte, ktorý Ježiš použil, lebo má schopnosť prinášať spravodlivé ovocie a Kristova spravodlivosť sa rodí v mužoch a ženách iba vtedy, keď prijmú Jeho slovo pravdy.

Posväť ich vo svojej pravde; tvoje slovo je pravda. Ján 17,17.

„Kameň“ je učenie, ktoré je buď prijaté, alebo odmietnuté, a Ježiš je Slovo; a v knihe Skutkov Peter stotožňuje „kameň“ s Kristom.

Nech je známe vám všetkým i všetkému ľudu Izraela, že v mene Ježiša Krista Nazaretského, ktorého ste vy ukrižovali a ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych, v jeho mene stojí tento človek pred vami zdravý. To je ten kameň, ktorý ste vy stavitelia zavrhlí, a ktorý sa stal hlavou uhla. A v nikom inom niet spasenia; lebo niet pod nebom iného mena, daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení. Skutky 4:10–12.

A potom v Prvom Petrovom liste rozvíja symboliku „kameňa“ ešte ďalej, no ponecháva ju v tom istom kontexte pominutia niekdajšieho zmluvného ľudu a vyvolenia nového vyvoleného ľudu, ktorý, ako uvádza, „kedysi nebol ľuďom, ale teraz je ľuďom Božím; ktorému sa nebolo dostalo milosrdenstva, ale teraz sa mu dostalo milosrdenstva.“

Pristupujúc k nemu ako k živému kameňu, ľuďmi síce zavrhnutému, ale u Boha vyvolenému a vzácnemu, aj vy sa ako živé kamene budujete v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. Preto je aj v Písme obsiahnuté: Hľa, kladiem na Sione hlavný uholný kameň, vyvolený, vzácny; a ten, kto verí v neho, nebude zahanbený. Vám teda, ktorí veríte, je vzácny; ale tým, ktorí sú neposlušní: kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, ten sa stal hlavou uhla, A kameňom úrazu a skalou pohoršenia tým, ktorí sa urážajú o slovo, súc neposlušní; na čo aj boli určení. 1 Peter 2:4–8.

Peter hovorí o bývalom vyvolenom ľude: „Neposlušným sa stal kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, hlavným uholným kameňom, a kameňom úrazu i skalou pohoršenia, totiž tým, ktorí sa potkávajú

na slove, sú neposlušní; na to totiž boli aj určení.“

Ježiš je znázornený každým posvätným obrazom základu.

Lebo nikto nemôže položiť iný základ okrem toho, ktorý je už položený, a tým je Ježiš Kristus.
1. Korint'anom 3,11.

Základ, ktorý milleriti vybudovali, bol Skalou vekov (Kameňom).

„Zaznelo varovanie: Nemožno dovoliť, aby vošlo čokoľvek, čo by narušilo základ viery, na ktorom stavíme od času, keď prišlo posolstvo v rokoch 1842, 1843 a 1844. Bola som v tomto posolstve a odvtedy stojím pred svetom verná svetlu, ktoré nám Boh dal. Nemienime stiahnuť svoje nohy z plošiny, na ktorú boli postavené, keď sme deň čo deň hľadali Pána v úprimnej modlitbe a hľadali svetlo. Myslíte si, že by som sa mohla vzdať svetla, ktoré mi Boh dal? Má byť ako Skala vekov. Vedie ma odvtedy, čo mi bolo dané.“ Review and Herald, 14. apríla 1903.

Prvým klenotom, ktorý Miller objavil a ktorý sa stal súčasťou mileritského základu, ktorý je ako Skala vekov, bolo „sedem časov“ z Levitikus dvadsaťšesť; a „sedem časov“ bolo prvou základnou pravdou, ktorú odložili tí mileritskí priekopníci, ktorí práve vybudovali mileritský základ. Boli to stavitelia, ktorí mali zavrhnúť základný kameň. Tento „kameň“, ktorý je predobrazom Krista, je zároveň aj dňom, ktorý učinil Pán, lebo siedmy deň ustanovil za deň odpočinku a siedmy rok za rok, keď mala zem odpočívať. Roku 1863 bol základný kameň zavrhnutý, no má byť učinенý „hlavou uhla“ a „kameňom úrazu“ pre neposlušných.

Posolstvo islamu tretieho beda je témou reformného hnutia sto štyridsiatich štyroch tisíc a proces skúšky sa začal, keď zostúpil anjel zo zjavenia osemnásť kapitoly, keď boli 11. septembra 2001 zvrhnuté veľké budovy mesta New York. Adventizmus mlčal o prorockej identifikácii, že 11. september 2001 bol príchodom „dňa východného vetra“. Dňa 18. júla 2020 boli zanechaní pozadu, keď boli dvaja svedkovia zo Zjavenia jedenásť kapitoly zabití na uliciach toho veľkého mesta. Skúška adventizmu sa skončila a skúška pre tých, ktorí vyznávali, že rozpoznali posolstvo islamu, sa začala.

Po tom, čo mŕtve suché kosti ležali mŕtve na uliciach až do konca júla 2023, boli potom prebudené prvým posolstvom Ezechiela. Druhé posolstvo Ezechiela je posolstvom štyroch vetrov islamu tretieho Beda, predstavujúcim postupné odpečat'ovanie posolstva Polnočného volania, ktoré je videním, čo sa oneskorilo, a témou celého obdobia hnutia. Následne boli odpečatené rozličné pravdy, lebo posolstvo Polnočného volania predstavuje mnohostranné posolstvo. Prvou pravdou, ktorá sa postavila pred mŕtve suché kosti, bola prvá pravda odmietnutá laodicejským adventizmom, a predstavuje pravdu, ktorá označuje prechod Laodicey do Filadelfie.

Pravda je zapečat'ujúce posolstvo, a preto musí byť pevne zakotvená tak v rozume, ako aj duchovne. Nestačí rozpoznať, že obdobie, počas ktorého dvaja svedkovia ležali mŕtvi na ulici, je symbolom rozptýlenia „sedemkrát“; vyžaduje sa aj skúsenostné prijatie tejto pravdy.

Millerove klenoty, ktoré predstavujú pravdy odpečatené v čase konca v roku 1798, sa stávajú skúškou pre panny posledných dní. Skúsenosť zakotvenia v pravde „duchovne“ je znázornená Millerovým prvým klenotom a „intelektuálne“ zakotvenie v pravde je znázornené posolstvom islamu tretieho beda. Výzva k pokániu a vyznaniu, znázornená „sedemnásobkom“, označuje dielo, ktoré sa vykonáva v spojení s Kristom vo Svätyni svätých a je znázornené videním „mareh“.

„Intelektuálne“ chápanie islamu tretieho Beda je predstavené videním „chazón“ a oboje je nevyhnutné pre tých, ktorí budú spečatení. V roku 1863 si laodicejský adventizmus zvolil znovu vystavať Jericho a opustil svoje dielo obnovovania Jeruzalema. Jericho je symbolom blahobytu, ako to predstavuje aj laodicejská slepota.

„Jedna z najmocnejších pevností v krajine — veľké a bohaté mesto Jericho — ležala priamo pred nimi, len kúsok od ich tábora v Gilgále. Na okraji úrodnej roviny, oplývajúcej bohatými a rozmanitými plodmi trópov, toto pyšné mesto, so svojimi palácami a chrámami ako sídlami prepychu a neresti, spoza svojich mohutných hradieb vzdorovalo Bohu Izraela. Jericho bolo jedným z hlavných stredísk modloslužby a bolo osobitne zasvätené Aštarte, bohyni mesiaca. Tu sa sústreďovalo všetko, čo bolo v náboženstve Kanaáncov najpodlejšie a najviac ponižujúce. Ľud Izraela, v ktorého mysli boli ešte čerstvé hrozné následky jeho hriechu v Bét-peóre, mohol na toto pohanské mesto hľadiť len s odporom a hrôzou.“ Patriarchovia a proroci, 487.

„Kameň“, ktorý stavitelia zavrhlí v roku 1863, keď znovu budovali Jericho, boli „sedem časov“, ktoré sa v posledných dňoch stanú pravdou (klenotom), ktorá sa stáva „hlavou uhla“, lebo je to pravda, ktorá spája počiatok adventizmu v hnutí mileritov s koncom adventizmu v hnutí sto štyridsaťštyritisíc. Tento klenot, ktorým sú „sedem časov“, je zároveň aj „deň, ktorý učinil Hospodin“, a je ním sám Kristus, lebo On je Slovo a On je „Pravda“. Téma islamu je námetom, ktorý spôsobuje očistenie bývalého aj nového vyvoleného ľudu, a toto dvojité očistenie sa začalo 11. septembra 2001, čo bol „deň východného vetra“. V ten deň mali strážcovia spievať tú istú pieseň, ktorú spieval Kristus, keď vyhlásil podobenstvo o vinici. Sto štyridsaťštyritisíc spieva pieseň Mojžišovu („sedem časov“) a pieseň Baránkovu.

A videl somoby sklené more zmiešané s ohňom; a tých, čo zvíťazili nad šelmou i nad jej obrazom, i nad jej znamením, i nad číslom jej mena, stáť na sklenom mori a mať Božie harfy. A spievajú pieseň Mojžiša, služobníka Božieho, a pieseň Baránkovu a hovoria: Veľké a predivné sú tvoje skutky, Pane, Bože všemohúci; spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty, Kráľ svätých. Zjavenie 15:2, 3.

„Baránok“ je Kristus, ktorý bol zabitý, a bol zabitý uprostred dvetisícpäťsto dvadsiatich dní, čím spája obeť svojho života a krvi (kde potvrdil zmluvu) spolu s Mojžišovou „hádkou jeho zmluvy“ v Levitikovi dvadsaťšesť. Pieseň Mojžiša a Baránka je piesňou chazónu prorockých dejín a piesňou mar’eh jeho „zjavenia“. Je to pieseň rozumového a duchovného porozumenia, ako je znázornené dvoma videniami v ôsmej kapitole Daniela. Je to pieseň zmluvného ľudu, ktorý je súdený a obchádzaný, zatiaľ čo je vyvolený nový vyvolený ľud. Proces vyvolenia, a teda aj pieseň, sa začal 11. septembra 2001.

Tí, ktorí pochádzajú z Jáкова, zapustia korene; Izrael rozkvitne a vypučí a naplní povrch sveta ovocím. Či ho bil tak, ako bil tých, ktorí bili jeho? Alebo bol zabitý podľa pobitia tých, ktorí boli ním pobití? S mierou, keď vyháňa svoje výhonky, budeš sa s ním prieť; zadržiava svoj prudký vietor v deň východného vetra. Preto bude takto očistená nepravosť Jákovova; a toto bude všetko ovocie odstránenia jeho hriechu: keď všetky kamene oltára urobí ako kriedové kamene rozbité na kusy, háje a modly neobstoja. Opevnené mesto však spustne a obydlie bude opustené a ponechané ako púšť; tam sa bude pásť teľa, tam si bude líhať a obžerie jeho ratolesti. Keď jeho konáre uschnú, budú odlomené; prídu ženy a podpália ich; lebo je to ľud bez rozumnosti; preto sa nad nimi nezmiluje ten, ktorý ich učinil, a ten, ktorý ich vytvoril, im nepreukáže priazeň. A stane sa v ten deň, že Hospodin bude mlátiť od riečneho koryta až po egyptský potok a vy budete zhromaždení jeden po druhom, ó synovia Izraelovi. A stane sa v ten deň, že zaznie veľká trúba, a prídu tí, ktorí boli blízki zahynutiu v asýrskej krajine, i vyhnanci v egyptskej krajine, a budú sa klaňať Hospodinovi na svätom vrchu v Jeruzaleme. Izaiáš 27:6–13.

Správne pochopené tieto verše označujú obdobie od 11. septembra 2001 až po čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon. Šiesty verš označuje celé dejiny tým, že určuje počiatok rastliny, ktorá zapúšťa koreň, potom kvitne a pučí a napokon naplní zem ovocím. Ovocie, ktoré naplní zem, tak činí počas „hodiny“, ktorou je kríza nedeľného zákona. Zatiaľ čo Kristus vtedy zhromažďuje svoje ovocie do svojej sýpky, zároveň privádza súd na Babylon. Súd, ktorý nastáva v čase, keď je zem naplnená ovocím, je predstavený v siedmom verši, keď sú položené dve otázky: „Či ho bil tak, ako bil tých, čo bili jeho? Alebo je zabitý podľa zabitia tých, ktorí sú ním zabíť?“

Potom je v ôsmom verši kropenie neskorého dažďa označené výrazom: „S mierou.“ To, čo spôsobuje, že rastliny vypučia, je dážď; a keď je označený začiatok neskorého dažďa, je označený ako začínajúci „s mierou, keď vypučí“. Keď sa neskorý dážď začína, je vyliaty „s mierou“, lebo nie je vyliaty bez miery, ak je žatva zmesou pravého a falošného.

„Každá skutočne obrátená duša bude vrúcne túžiť priviesť iných z temnoty bludu do podivuhodného svetla spravodlivosti Ježiša Krista. Veľké vyliatie Ducha Božieho, ktoré osvieti celú zem jeho slávou, nepríde, kým nebudeme mať osvietený ľud, ktorý zo skúsenosti vie, čo znamená byť spolupracovníkmi Božími. Keď sa úplne, celým srdcom zasvätime službe Kristovi, Boh túto skutočnosť potvrdí vyliatím svojho Ducha bez miery; no nestane sa tak dovtedy, kým najväčšia časť cirkvi nebude spolupracovníkmi Božími. Boh nemôže vyliat svojho Ducha, keď sú tak zjavné sebeckosť a pôžitkárstvo; keď prevláda duch, ktorý by, keby bol vyjadrený slovami, vyjadril Kainovu odpoveď: ‚Či som strážcom svojho brata?‘ Ak pravda pre tento čas, ak znamenia, ktoré sa zo všetkých strán zahusťujú a svedčia o tom, že koniec všetkých vecí je blízko, nestačia na to, aby prebudili spiacu energiu tých, čo vyznávajú, že poznajú pravdu, potom tieto duše zastihne temnota úmerná svetlu, ktoré im svietilo. Niet ani zdania ospravedlnenia pre ich ľahostajnosť, ktoré by mohli predložiť Bohu vo veľký deň konečného zúčtovania. Nebude možné uviesť nijaký dôvod, prečo nežili, nekráčali a nepracovali vo svetle posvätnej pravdy Božieho slova, a tak svojím správaním nezjavili svetu zatemnenému hriechom svoju súcitnosť a svoju horlivosť, že moc a skutočnosť evanjelia nemožno vyvrátiť.“ Review and Herald, 21. júla 1896.

Sestra Whiteová označuje túto pasáž za okamih, keď zostupuje anjel zo Zjavenia, lebo hovorí o „veľkom vyliatí Ducha Božieho, ktoré osvecuje celú zem jeho slávou“. V inej pasáži, ktorú sme v týchto článkoch často citovali, uviedla, že keď budú „veľké budovy New Yorku“ „zvrhnuté“, „naplní sa Zjavenie, kapitola osemnásta, verše jeden až tri“.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto úvahách.

Teraz zaspievam svojmu milovanému pieseň môjho milého o jeho vinici. Môj milovaný mal vinicu na veľmi úrodnom vrchu. Oplotil ju, vyzbieral z nej kamene, vysadil ju vybranou révou, postavil uprostred nej vežu a vytesal v nej aj lis. Očakával, že prinesie hrozno, ale priniesla plané hrozno. A teraz, obyvatelia Jeruzalema a mužovia Júdu, rozsúďte, prosím, medzi mnou a mojou vinicou. Čo sa ešte malo vykonať pre moju vinicu, čo som v nej nevykonaný? Prečo, keď som očakával, že prinesie hrozno, priniesla plané hrozno? A teraz poďte, oznámim vám, čo urobím so svojou vinicou: odstránim jej ohradu a bude spasená; zrúcam jej múr a bude pošliapaná. Spustoším ju: nebude orezávaná ani okopávaná, ale vzídu na nej tnie a bodľacie; aj oblakom prikážem, aby na ňu nespúšťali dážď. Lebo vinicou Hospodina zástupov je dom Izraela a mužovia Júdu sú jeho rozkošnou sadenicou. Očakával právo, ale hľa, útlak; spravodlivosť, ale hľa, krik. Izaiáš 5:1–7.